De Primævorum Patrum auctoritate.

1222. b. 8

CONCIO,

CORAM

Academia Oxoniensi,

PRO GRADU

Baccalaureatus in S. Theologia,

OLIM HABITA.

A JOHANNE BEAR, *S.T.B.*
Ecclesiæ Shermanburiensis *in Diœcesi*
Cicestrensi *Rectore.*

OXONII,
E THEATRO SHELDONIANO,
Impensis JACOBI FLETCHER, Bibliop.
MDCCXLVIII.

BRITISH MUSEUM

JUVENTUTI ACADEMICÆ,
Et Theologiæ ſtudioſis omnibus,
Hanc Concionem,
Pro gradu S.T.B. jam olim
Ea mente habitam,
Ut, quorum in Scriptis juxta ac Exemplis
Religionis Chriſtianæ
Exhibetur puritas conſpicua,
Patrum Primævorum
Auctoritas inviolata vindicaretur,
Humiliter offert, atque commendat
JOHANNES BEAR:
Qui jam ſenex pluſquam ſeptuagenarius,
Et in Eccleſia Chriſti
Miles plane emeritus,
Quod fere ſolum poteſt,
Aliis in militiam hanc proficiſcentibus
Monitor adeſt & Hortator,
Παρακαλῶν ἐπαγωνίζεσθαι
Τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει:

Atque adeo tanquam voce ſuprema,
Vos obſecrat, atque obteſtatur,
Ne Deriſorum
Aut Novatorum quorumcunque
Artibus inſidioſis decepti,
Quem tenetis honeſtiſſimum,
Loco unquam moveamini:
Sed ut potius Antiquitatis Chriſtianæ,
Quò temporibus Apoſtolicis propiora
Eò pretioſiora, monumenta
Omni ſtudio veneremini.
Vos interea viciſſim
Pro Fratre indies morituro precamini,
Ut, quorum virtutes uſq; fuerat admiratus,
Cum Eccleſiæ Patribus primævis
Aliquando ſit illius Anima,
Beati particeps Conſortii!

Lectori.

QUOD *Concionem hanc ſui operis comitem, & proœmii vice præfixam aliquando in lucem publicam evocaverit* Patrum Apoſtolicorum *Editor doctiſſimus, id mihi honori fuiſſe duco, cujus gratiam libenter recognoſco. Quod jam denuo fuerit edita, id effecit Amicorum quorundam auctoritas admonentium hæc noſtra qualiacunque Juventuti Academicæ aliquatenus uſui fore; his præcipue temporibus, in quibus prodierunt Scriptores quidam nimiâ peccantes licentiâ; qui Patrum primævorum fidem in dubium vocant, id omne pro ridiculo habent quod uſque venerandum conſecravit Antiquitas. Præcipue vero Scriptor quidam Anonymus, operis nondum nati promiſſor magnificus, ſtilo eleganti, & ingenio acri abuſus, affirmare haud dubitavit, in Eccleſiâ Chriſtianâ poſt Apoſtolorum ætatem nulla unquam extitiſſe Miracula, &, quæ ſub illo nomine venditabantur, fuiſſe piæ cujuſdam fraudis figmenta. — In hâc causâ nihil valere Patrum antiquorum teſtimonia, quippe fide parum digna: Patres enim illos fuiſſe aut fatuos, aut nebulones — & credulos eſſe eoſdem, & fallaces — & deluſos, & deluſores.*

Mirabar profecto, & dolebam ab homine quovis Chriſtiano, & quidem Theologo, & Proteſtantiſmi *ſtudioſo, hæc objici potuiſſe. — Quorſus vero hæc tendant omnia invitus ſuſpicor: cuinam bono poſſint inſervire, haud ſane video, aut quâ ratione ſive ad Religionis Chriſtianæ, ſive ſpeciatim ad Reformatæ noſtræ defenſionem adhiberi poſſunt; imo vero ſentio utramque his adminiculis & ſubſidiis deſtitutam aliquatenus labefactari. Faxit Deus, ne unquam defenſoribus perfidis aut inidoneis committatur!*

Invaluit certe conſtans & ad noſtram uſque ætatem deducta

ducta opinio in Ecclesiæ seculis primis Miracula extitisse: illam hominum animis protinus evelli jubet pro auctoritate suâ censoriâ Scriptor hic anonymus. Modesta sane postulatio! Scilicet Patrum primævorum fides homini nimium Critico erat suspecta; utpote qui præter modum creduli erant & mendaces, atque adeo secula insequentia piâ credulitate itidem in errorem communem erant inducta. Itanè vero? ergone Patres isti repudiantur, ut facti testes *parùm idonei, &* doctrinarum custodes *parum fidi? Vereor ne nimium probet audax hic Argumentator; Vereor ut ipse Sacræ Scripturæ Canon subsistet per istiusmodi hominum manus traditione continuâ deductus, & Fides porro Catholica. — Probationem rei quæris? — Illa adhuc desideratur promissa, & forsan diu desiderabitur. Interea, quæ suspicioni fidem faciant, historiolas quasdem hinc inde animo maligno congestas, & ab argumento ut plurimum alienas exhibet; quasi deridere, aut invidiam hominibus conflare perinde esset ac arguere, & refellere. Siquis eodem animo* M. T. Ciceronis *scripta perscrutari & excerpere voluerit, quidni & illum facile arguerit aut improbum, aut, credulum & ineptum?*

Quod porro ad Pontificiorum *causam attinet, quis nescit Reformatores nostros, ad Ecclesiæ primævæ judicium, & praxin provocatione factâ, eorum argumenta retudisse; ita ut constaret eos fuisse in re Christianâ Novatores, & Reformationem nihil aliud esse quàm puritatis primævæ, quoad fieri potuit, restitutionem. Quid est ergo, quod telum illud manibus nostris extorqueri patiamur, quo Romanæ Ecclesiæ errores oppugnatos vidimus, & profligatos?*

Si demum contra Schismaticos *agatur, si de Pædobaptismo vel Episcopatu vel istiusmodi re controversâ suboriatur quæstio, apud æquos æstimatores pro jure suo ut plurimum valebit Patrum primævorum auctoritas, & Sacræ Scripturæ in dubium vocatæ mentem felicius aperiet, & explicabit Ecclesiarum ab initio consentiens judicium, & praxis Catholica.*

Quamo-

Quamobrem Religionis Christianæ causâ maxime cupio, ut Ecclesiæ Patribus primævis sua constet auctoritas, & reverentia. Me quidem in ipsorum Scriptis perlegendis diu versatum profiteor fructus exinde haud mediocres percepisse: præclara illa pietatis documenta, & exempla revereor: persuasum habeo fuisse illos rerum gestarum Testes idoneos, & porro Doctrinarum Catholicarum fidos Custodes[a]*: nec fatuos nec prorsus indoctos fuisse loquuntur ipsorum Scripta, & porro veraces comprobant sinceritatis argumenta severissima, qualia à recentioribus frustra expectaveris: comperimus enim eorum plurimos fuisse* ad mortem usque fideles. *Si forte scribendi Artificium desideres, at certe simplicitatem agnoscas haud contemnendam; quippe Sacræ Scripturæ genio stiloque magis concolorem. Jam vero hi homines, neque rerum scientiâ, neque integritate destituti, Miracula post Apostolorum ætatem in Ecclesiâ Christianâ viguisse testantur: testantibus cur fidem quisquam denegaverit? Res ipsa adeo non incredibilis ut etiam verisimilis videatur: Ecclesiæ certe infantis status, adolescentis, & interea persecutionibus crebris vexatæ desiderabat subsidia prorsus extraordinaria, & veritatis suæ testimonia plusquam humana: Quidni hæc revera fuisse præstita agnoverim, adjuvante Deo, qui pollicitus est se Ecclesiæ necessitatibus nunquam defuturum? — Quid autem si sæculis insequentibus ficta quædam aliquando extiterint miracula, ideone nulla omnino in sæculis præcedentibus Miracula extitisse unquam contendemus? Imo vero omnis imitatio suum habet Exemplar; & fictio quævis supponit aliquam veritatem, ad cujus similitudinem fuerit composita. Quamobrem hâc in parte Patrum primævorum testimonia libenter amplectimur, de ipsorum fide, & integritate nihil dubitantes, testimonia ad hominum memoriam sensuf-*

---

a Admonendus est Lector, qui hoc de argumento plura cupit, ut consulat *Gul. Wottoni* Præfationem omni eruditione refertam, Editioni suæ *Clem. Rom.* præfixam; item Dissertationem Rev. *Waterlandi* de usu Patrum; & Præfationem *Gul. Reeves* ad Angl. versionem Apologistarum Patrum.

que

que de miraculis quibuſdam tanquam rebus notiſſimis provocantium: quod præcipue ab illis factum videmus in iis, quas publice exhibuerunt, Apologiis, & quidem coram Judicibus Ethnicis iiſdem & infenſis, qui mendaciorum reos illico pœnis acerbiſſimis coercerent. Imo vero ſi hæc tam levi de causâ rejiciantur, quidni omnino omnia in dubium veniant, & actum ſit de omni hiſtoricâ fide?

Optandum ſane eſſet ut, quæ Theologorum ſunt, & quæcunque præſertim ſunt diſquiſitionis controverſæ, ea unice pertractarent homines vere Theologi, uſu longo & ſtudiorum exercitatione periti, nec ad res Eccleſiaſticas quaſi illotis manibus proterve accederent neſcio qui Philologi, quidlibet aggredi audaces, & quam in literis Profanis adhibent, eandem etiam in Sacris licentiam criticam temere adhibituri.

Facile quidem eſt etiam vera in dubium vocare, ſeria in riſum vertere: Verum id genus hominum eſt peſſimum, qui rebus abutuntur bonis: Imo ſentio Sacras Scripturas ipſas à quibuſdam legi excutique eo animo ut inde ſolum aliqua aut ridendi, aut cavillandi materies eruatur. At certe indignum eſt homine Chriſtiano, & maxime Theologo, modeſtiæ & pietatis diſpendio ambitioſæ cujuſdam eruditionis & ingenii famam aucupari. Me quidem ulterius in diſputationis campum deſcendere nec mens, nec ætas patitur: id negotii à viris doctioribus, & acutioribus felicius tranſigendum relinquo. — Reſtat interea, ut juventutem Academicam, & quotquot ſunt Theologiæ ſtudioſi, ſedulo admoneam atque obteſter; ne in Religione Chriſtianâ temere rebus novis ſtudeant, ſed ut antiquitatem genuinam venerentur, & quæ ſemper, *quæ* ubique, *quæ ab* omnibus *uſque fuerint receptæ, doctrinas tueantur, & SS. Eccleſiæ conſentientis judicium & Catholicam praxin famulantem adhibeant: ita demum, dum Religionis Chriſtianæ puritatem conſervant inviolatam, & Pontificiorum & Schiſmaticorum errores auſpicatius oppugnabunt, & Eccleſiæ ſuæ Anglicanæ præſidio erunt validiſſimo, & ornamento honeſtiſſimo.*

Alterius ad TIMOTHEUM *Epiſtolæ* Capite ſecundo, Commate ſecundo, ſic ſcriptum legitur:

Καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι.

Et quæ audîſti à me per multos teſtes, hæc commenda fidelibus hominibus, qui idonei erunt & alios docere.

INTER omnia, quæ in utrâque ad TIMOTHEUM *Epiſtola* continentur, nihil plane illo, quod verba modo prælecta exhibent, documento memorabilius reperitur; quippe quod maximam vim affert ad religionis Chriſtianæ veritatem propagandam, & ad Eccleſiæ ſtabilitatem ſimul & dignitatem conſervandam. Cum igitur rei Chriſtianæ plurimum intereſſet, ut quicunque Eccleſiæ regimen capeſſerent eſſent & eruditionis & morum dotibus eximiis inſtructiſſimi, illud præcipue hoc mandato ſuo tanquam lege latâ cautum eſſe voluit Apoſtolus

TIMOTHEUM Eccleſiæ *Epheſinæ* Epiſcopum ſedulo admonens, & in hunc modum compellans, *Et quæ audiviſti ex me* &c.

Per illa, *quæ* ab Apoſtolo TIMOTHEUS *audiverat*, intelligimus, tum doctrinas Evangelicas, quæ ad fidem, aut mores; tum regulas, quæ ad Eccleſiaſticam diſciplinam ſpectant, quaſque olim TIMOTHEO, Eccleſiæ *Epheſinæ* præpoſito, ore tenus ſeu vivâ voce, S. PAULUS tradiderat: intelligimus [a] *formam* illam *ſanorum verborum*, Capite præcedente memoratam, TIMOTHEO traditam; nec furtim, aut clanculum, ſed palam, & *coram multis* traditam. — Per *fideles homines*, quorum meminit, & quibus *commendari* ſuas doctrinas voluit Apoſtolus, præcipuè intelligendi ſunt Eccleſiæ Chriſtianæ Rectores, ſeu Epiſcopi: quorum erat, Fidem tueri, ſartam tectam conſervare, integramque & illibatam ſuis ſucceſſoribus (quemadmodum S. PAULUS TIMOTHEO) concredere: quorum erat, *docere*, *arguere*, *increpare*; alioſque non tantùm in Sacrum Miniſterium eligere, ſed & Eccleſiæ regimen ordinare, & nequid res Chriſtiana caperet detrimenti proſpicere.

Decrevit igitur Auctoritas Apoſtolica, ut eis

---

a Ὑποτύπωσιν ἔχε ὑγιαινόντων λόγων, ὧν παρ' ἐμοῦ ἤκουσας — 2 Tim. i. 13.

tantùm

tantùm ad Eccleſiæ præfecturam pateret aditus, qui ſummâ integritate, & perfectâ rei Chriſtianæ ſcientiâ, alios antecederent. Quapropter TIMOTHEO mandatur, *quæ audiverat*, non ut omnibus, aut quibuſvis, ſed certo cuidam hominum ordini, omnique virtutum genere inſtructiſſimo, committeret [a].

Ex Apoſtoli verbis, hucuſque explicatis, conſtat

1. Primò, magnum & manifeſtum eſſe, inter Doctores & docendos, inter Clerum & Plebem Chriſtianam, diſcrimen. Peculiaris cujuſdam ordinis, ad Eccleſiam docendam & regendam, deſignatio, iſtum ordinem ab aliis diſtinguit; a-

---

a ΠΙΣΤΟΙΣ (ὁ ζητητικοῖς, ὁ συλλογιστικοῖς· ΠΙΣΤΟΙΣ) ποίοις; τοῖς μὴ πιθανῶς τὸ κήρυγμα· Α ΗΚΟΥΣΑΣ) ὅτι ἀ συνεζήτησας· ἡ πίστις γὰρ ἐξ ἀκοῆς, ἡ δὲ ἀκοὴ διὰ ῥήματος Θεοῦ· — τί δ' ἐστὶ ΔΙΑ ΠΟΛΛΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ; ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, ὁ λάθρα ἤκουσας ἐδὲ κρυφῆ, ἀλλὰ πολλῶν παρόντων μετὰ παῤῥησίας· — ὐκ εἶπεν ἅπερ ἀλλὰ ΠΑΡΑΘΟΥ, καθάπερ ἐπὶ θησαυροῦ τὸ παραπεθέμενον ἐν ἀσφαλείᾳ παρακαταθέτου· ἀλλ' οὐ ΠΙΣΤΟΙΣ μόνον λέγει παράδος· τί γὰρ ὄφελος ὅταν πιστὸς μὲν ᾖ μὴ δύνηται δὲ εἰς ἑτέρους ἐξάγειν τὴν διδασκαλίαν; ὅταν αὐτὸς μὲν μὴ πιθανῶς τὴν πίστιν, ἑτέρους δὲ μὴ καταισχύζῃ τοιούτους· δύο τοίνυν ἔχειν χρὴ τὸν διδάσκαλον, καὶ πιστὸν εἶναι, καὶ διδακτικόν· διὰ τοῦτο φησὶ ΟΙΤΙΝΕΣ ΙΚΑΝΟΙ ΕΣΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΤΕΡΟΥΣ ΔΙΔΑΞΑΙ.

Ita *Chryſoſtomus* ad locum — quem quidem velut exempli cauſa integrum citare libuit ut intelligerent Theologiæ ſtudioſi, Patrum commentationes hujuſmodi adeo non eſſe ineptas & à re ſua alienas, ut nihil fere plenius & melius proferri potuerit.

lioſque omnes, ab omni negotio iſti ordini proprio, penitus excludit.

2. Poteſtatem Eccleſiaſticam à Civili eſſe diſcretam, & à Jesu Christo ad Apoſtolos, ab Apoſtolis ad Epiſcopos, eorum ſucceſſores, deductam. Quæ acceperat à Christo Paulus, ea tradit Timotheo; Timothei ſucceſſoribus deinde commendanda: nullâ de auctoritate Magiſtratûs Civilis, nullâ de jure Plebis mentione factâ. Conſtat

3. Quales Eccleſiæ Rectores eſſe debent: viri nimirum ob exploratam probitatem conſummatamque prudentiam, & accuratam rei Chriſtianæ notitiam, longè latéque conſpicui. *Hæc commenda fidelibus hominibus.* — 1. Primò *fideles*, hoc eſt, probos, integros, & conſtantes, requirit Apoſtolus; ne ſcandalo aut fraudi ſit locus. —— 2. Perquam aptos ac *idoneos & alios docere*; hoc eſt, prudentes, & religionis Chriſtianæ apprimè intelligentes; ne quid detrimenti Plebi Chriſtianæ, ex Ductorum ignorantiâ, accidat; ne quam gravi errori anſam præbeat docentium imperitia.

His præmiſſis, nihil potius in ſequente Diſſertatione faciendum duxi, quàm ut

I. Primò oſtenderem, Eccleſiæ primævæ Clero, & præſertim Rectoribus, apoſtolicam hanc, quam

quam Textus continet, deſcriptionem optimè congruere.

II. Deinde ut conſtaret quanti momenti ſit eorum auctoritas ad rei Chriſtianæ uſus peculiares applicata.

I. Ut perſuaſum habeamus Eccleſiæ primævæ Clero, & præſertim Rectoribus, Apoſtolicam hanc deſcriptionem optime congruere, ſive illos fuiſſe revera tales quales deſignat Apoſtolus, viros integritate ſummâ & plenâ rei Chriſtianæ ſcientia imbutos, ea quæ ſequuntur nos inducere poſſunt argumenta;

1. Apoſtolorum, Spiritu Sancto plenorum, ſumma cura, & exquiſitiſſimum, in eligendis & conſtituendis Eccleſiæ Rectoribus, judicium:

2. Eorum, qui Apoſtolos excipiebant, & quos illi ipſi Eccleſiæ præficiebant, dignitas:

3. Modus, quem in eligendis, & ordinandis Epiſcopis, primitiva Eccleſia diligentiſſimè obſervavit:

4. Peculiares quædam primævæ Eccleſiæ circumſtantiæ, quæ ad præſtantiſſimos evehendos plurimùm contulerunt.

1. Quantam Apoſtoli curam adhibuerint, quàm gravi & maturo judicio, in eligendis & conſtituendis Eccleſiæ Miniſtris, uſi ſint; & quàm diligenter idoneis deſignandis & promovendis

vendis invigilaverit Spiritus Sanctus, abunde docent tum ſacræ paginæ tum etiam Scriptorum antiquorum teſtimonia.

Ad Diaconatûs officium exſequendum, exigunt Apoſtoli *viros teſtimonio ornatos, & Spiritu Sancto, & ſapientiâ plenos* [a]. Tales electos ſolenni more DEO commendant, & in Diaconatûs ordinem conſtituunt. — Eodem planè modo Presbyteros [b] LYSTRIS, ICONII, & ANTIOCHIÆ, conſtituunt PAULUS & BARNABAS, ex iis, quos illo munere dignos invenerant.

Quales verò Rectores ipſi Apoſtoli Eccleſiis præfecerint, quales deinceps præponi voluerint, *Epiſtolæ* ad TIMOTHEUM & TITUM datæ luculenter evincunt. Epiſcopale munus, ſecundùm leges in hiſce *Epiſtolis* poſitas, iis ſolummodò demandatur, qui ſunt populi conſenſu & teſtimonio muniti, reique Chriſtianæ ſcientiâ, & illibatâ probitate inſignes. Monentur Epiſcopi, ne cuiquam temere manus imponant, ac ne ad ſacram functionem quenquam indignum aut ignotum admittant.

Eundem ſucceſſionis modum, eandem ordinationis formam, ut in defunctorum locum viri probati ſuccederent, Apoſtolos, futurorum præſcientiâ præditos, ſucceſſoribus ſuis tradi-

---

a Act. vi. 3. 5. 6. b Act. xiv. 23.

diſſe,

diſſe, certiores nos facit S. CLEMENS ROMANUS, vir Apoſtolicus, teſtis omni ſuſpicione major, omnique fide digniſſimus [a]. Apoſtolorum, in eligendis & conſtituendis Eccleſiæ Rectoribus, curam & judicium abundè confirmat & commendat Spiritûs Sancti, qui falli nequit, vigilantia. Ipſum enim Apoſtolis in Epiſcopis eligendis affuiſſe, & viros idoneos indicâſſe, ſine ſummâ impudentiâ negari non poteſt.

[b] Ex *Apoſtolorum Actis* ſcimus, PAULUM & BARNABAM *Spiritum Sanctum elegiſſe, ſeparâſſe,* & *ad opus* Evangelicum miſiſſe. Scimus etiam, Eccleſiis Aſiaticis Epiſcopos [c] *à Spiritu Sancto præpoſitos.* Legimus, TIMOTHEUM ad Epiſcopale munus [d] *ſecundùm prophetias præcedentes* e-

---

a Διὰ ταύτην ἓν τὴν αἰτίαν πρόγνωσιν εἰληφότες τελείαν, κατέστησαν τοὺς προειρημένους, καὶ μεταξὺ ἐπινομὴν δεδώκασιν, ὅπως ἐὰν κοιμηθῶσιν, διαδέξωνται ἕτεροι δεδοκιμασμένοι ἄνδρες τὴν λειτουργίαν αὐτῶν. Epiſt. ad Cor. Cap. xliv. -- Admonendus eſt Lector ne nimium tribuat judicio *Joh. Clerici,* qui Annotationibus in *Clem. Rom. Ep.* I. ad *Cor.* literâ B. ſubſignatis, iſti Epiſtolæ fidem & auctoritatem detrahere conatur, &, neſcio quo jure, nimis certe audaci conjectura, ſuſpiciones quaſdam malignas ignoti cujuſdam, *docti* tamen, ſi Dîs placet, auctoritate commendatas venditat. (vid. *Præf.*) Verum haſce cavillationes confutatas expoſuit Reverendus admodùm *Clem. Alexandrini* Editor vol. I. p. 610 in Annotationibus ad Ἀτενίσωμεν ἓν. Hoc ideo animadvertendum duxi tum quia ſentio viros quoſdam doctos pioſque hæc à *Clerico* gratis dicta temere arripuiſſe, tum quia erat à nupero SS. Patrum Apoſtolicorum Editore doctiſſimo prætermiſſum.

b Act. xiii. 2. c Act. xx. 28. d 1 Tim. i. 18. — iv. 14.

lectum,

lectum, & [a] *per prophetiam* admiſſum. — A [b] CLEMENTE ROMANO, Apoſtolorum ſucceſſore, diſcimus, Apoſtolos, *per regiones & urbes* verbum *prædicantes, primitias eorum, Spiritu probantes, Epiſcopos & Diaconos eorum qui credituri erant, conſtituiſſe.* Et [c] CLEMENS ALEXANDRINUS teſtatur, S. JOHANNEM Apoſtolum, poſt reditum à Patmo, Aſiam peragrantem, partim ut *Epiſcopos conſtitueret*, partim ut *Eccleſias formaret*, eos ſolummodò *in Clerum, quos deſignaverat Spiritus, cooptâſſe.*

2. Eorum qui Apoſtolos excipiebant, & quos illi ipſi Eccleſiæ præficiebant, dignitas, ita apud nos valere debet ut de Eccleſiæ primævæ

---

a Τί δ' ἐστιν ἀπὸ προφητείας; ἀπὸ Πνεύματος ἁγίου· προφητεία γάρ ἐστιν ὁ τὰ μέλλοντα λέγειν ἀλλὰ καὶ τὰ παρόντα. -- προφητείαν ἦν καὶ τὸ λέγειν, ἀφορίσατέ μοι τὸν Παῦλον καὶ Βαρνάβαν· ἔτω καὶ ὁ Τιμόθεος ἠρέθη. -- ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, ὁ Θεός σε ἐξελέξατο, αὐτός σοι ἐνεπίσθυσεν, ἐκ ἀνθρωπίνης γέγονας ψήφου. Chryſoſt. ad locum.

Ita & Theodoretus ad loc. ὁ δὲ ἀνθρωπίνης, ἔφη, τετύχηκας κλήσεως ἀλλὰ καὶ θείαν ἀποκάλυψιν χειροτονίαν ἐδέξω.

b Κατὰ χώρας οὖν καὶ πόλεις κηρύσσοντες, καθίστανον τὰς ἀπαρχὰς αὐτῶν, δοκιμάσαντες τῷ πνεύματι, εἰς ἐπισκόπους καὶ διακόνους τῶν μελλόντων πιστεύειν. Epiſt. ad Cor. Cap. xlii.

c Ἀπὸ τῆς Πάτμου τῆς νήσου μετῆλθεν ἐπὶ τὴν Ἔφεσον, ἀπιὼν παρακαλούμενος καὶ ἐπὶ τὰ πλησιόχωρα τῶν ἐθνῶν, ὅπου μὲν ἐπισκόπους καταστήσων, ὅπου δὲ ὅλας ἐκκλησίας δραμούμενος, ὅπου δὲ κλήρῳ ἕνα τινὰ κληρούμενον ὑπὸ τοῦ πνεύματος σημανομένων. Tract. cui titulus Τίς ὁ σωζόμενος πλούσιος. Ed. Oxon. 1715. p. 959. Vide etiam Euſeb. Hiſt. Eccleſ. Lib. iii. Cap. 23. & Valeſ. Annot.

Recto-

Rectorum tum peritiâ, tum probitate, nulli dubitemus.

Quæ à CHRISTO dum in terris ageret, quæ ab afflatu Spiritûs Sancti poſt CHRISTI aſcenſionem, acceperant, ea Apoſtolos ſucceſſoribus ſuis impertiviſſe, nemo niſi inverecundus inficias iverit: rei igitur Chriſtianæ fuere ſcientiſſimi. Mores autem & ingenium eorum, quos promovebant Apoſtoli, examen divinitus inſpiratum latere potuiſſe, omnem fidem ſuperat: fuerunt igitur viri integerrimi. — Tales fuere TIMOTHEUS, Epheſinus, & TITUS, Cretenſis Epiſcopus, S. PAULI diſcipuli, comiteſque in Evangelio propagando conjunctiſſimi. — Talis S. IGNATIUS, [a] Apoſtolorum diſcipulus, eorumque judicio adeò probatus, ut Antiochenſi, omnium, quæ apud Gentes erant, Eccleſiarum antiquiſſimæ, &, propter [b] ſummam urbis in ſeculo famam & amplitudinem, nobiliſſimæ, præponi meruerit. — Talis POLYCARPUS, [c] S. JOHANNIS Apoſtoli diſcipulus, & ab ipſo Smyrnæ Epiſcopus ordinatus, totius Aſiæ princeps. — Tales denique in Eccleſia Præſe-

a Conſule Chryſoſtomum de Ignatio.

b. Hinc ſeipſum vocat ὁ ἐπίσκοπον Συρίας καὶ ποιμένα. Epiſt. ad Rom. §. ii. & ix. Vide Annot. Pearſoni & Smithi in loc.

c Vide Martyrium S. Ignatii. §. iii.

ctos ubique ordinaſſe Apoſtolos, [a] par eſt ut credamus.

Hoſce verò Apoſtolorum ſucceſſores, quibus eorum mens, ſacri ordinis dignitas, & Eccleſiæ ſalus fuerunt perſpectæ, maximam in præficiendis Eccleſiæ Rectoribus cautionem adhibuiſſe, apud æquos rerum æſtimatores in dubium venire non poſſit. Apoſtolorum enim diſcipulos & ſucceſſores doctrinam à puriſſimis Chriſtianiſmi fontibus hauſtam, viris integris, & ad docendum aptis & idoneis commendâſſe, neceſſe eſt, ut aut nobis perſuadeamus; aut concedamus, eos mandati Apoſtolici ſuique officii prorſus immemores fuiſſe, & de re Chriſtianâ parum ſollicitos: quod quidem ab omni veriſimilitudine abhorret, quippe ab ipſorum moribus & pietatis eximiæ famâ alienum, imo & hiſtoriæ primævæ teſtimonio repugnans. Ex his, quæ dicta ſunt, non tantùm liquet, Apoſtolorum ſucceſſores fuiſſe egregiis dotibus inſtructos, & in omni virtutum genere primas tenuiſſe, ſed & ſimillimæ ſucceſſioni propagandæ ſeriam operam dediſſe.

Illos verò, qui Apoſtolorum ſucceſſores ex-

---

a *Valde enim perfectos & irreprehenſibiles in omnibus eos volebant* [Apoſtoli] *eſſe, quos & ſucceſſores relinquebant, ſuum ipſorum locum magiſterii tradentes.* Irenæus, Lib. iii. p. 201. Edit. Oxon. 1702.

cipiebant,

cipiebant, viros præſtantiſſimos Eccleſiæ præfeciſſe, ulteriùs evincet

3. Modus, quem, in eligendis & ordinandis Epiſcopis, primæva Eccleſia diligentiſſimè obſervavit. — Ex antiquâ enim diſciplinâ patet, in Epiſcopis ordinandis, tum Epiſcopos, tum Plebem partes ſuas habuiſſe. Ad Epiſcopos jus examinis, electionis, & ordinationis pertinebat: ad Plebem, jus idoneos proponendi, teſtandi, ac comprobandi.

Antiquiſſima, quæ apud S. [a] CLEMENTEM ROMANUM occurrunt, ordinationis veſtigia, Epiſcopis καταίξασιν, Plebi συνδόκησιν aſcribunt. Ordinatio igitur Epiſcopalis in Eccleſiâ primævâ in hunc modum celebrari ſolebat. — [b] Sede vacante, ad Plebem, cui Præpoſitus erat ordinandus, ejuſdem Provinciæ Epiſcopi omnes, vel ſaltem proximi, conveniebant: populumque convocatum, de viri ordinandi moribus & meritis, conſulebant; juſtoque examine habito, virum in ſacris rebus peritum, & populi conſenſu teſtimonioque munitum, eligebant & conſecrabant. Hoc pacto optimè cautum erat,

---

a Τὰς οὖν κατασταθέντας ὑπ' ἐκείνων [ſcil. Ἀποστόλων] ἢ μεταξὺ ὑφ' ἑτέρων ἐλλογίμων ἀνδρῶν, συνδοκησάσης τῆς ἐκκλησίας πάσης, κ. τ. λ. Epiſt. ad Cor. Cap. xiv. Conſule Felli Annotata in locum.

b Cypriani Epiſt. 67. Vide Conc. Nicen. Can. 4. & Annot. Cl. Beveregii.

ne quis ignarus, ne quis parum ſanctus, ne quis ullo modo indignus, in ſacratiſſimum & maximi in Eccleſiâ momenti munus irreperet. — De rectâ & catholicâ ordinandorum fide atque eruditione judicabant Epiſcopi; de illorum probitate, gravitate, ac prudentiâ Plebs Chriſtiana, DEI gloriæ Eccleſiæque commodo unicè intenta, liberum, ingenuum & fidele perhibebant teſtimonium.

Hanc ordinandi rationem Eccleſiæ feliciter ceſſiſſe, & conjunctis hiſce, tum Cleri, tum Plebis, ſtudiis, integros & idoneos ad Eccleſiæ regimen fuiſſe evectos, fidem faciunt optimi & teſtes, & judices. — TERTULLIANUS, cenſor acerrimus, & teſtis ſi quis alius incorruptus, de ſui ſeculi Epiſcopis, in illâ, quam pro Chriſtianis & re Chriſtianâ edidit, *Oratione Apologeticâ*[a], hunc in modum teſtatur. *Præſident apud nos probati ſeniores, honorem iſtum, non pretio, ſed teſtimonio, adepti.* — S. CYPRIANUS, TERTULLIANI diſcipulus, & Africæ Epiſcopus primarius, vir ſummo judicio, & pari integritate, palam profitetur, ſui ſeculi Epiſcopos[b], *plebe præſente, & ſub omnium oculis, delectos, dignoſque & idoneos ad id muneris publico judicio & teſtimonio promotos.* — EX ORIGENE[c], viro

a Cap. 29. b Epiſt. 67. Ed. Oxon.
c Hom. vi. in *Levit.* viii. 4.

ſan-

ſanctiſſimo & eruditiſſimo, diſcimus, ideo in ordinando Sacerdote requiri præſentiam populi, ut omnes ſciant, non niſi doctiores, & ſanctiores, atque omni virtute eminentiores, eſſe ad Sacerdotium electos. Et [a] alibi fidenter aſſerit, eos, qui ſui temporis Eccleſiæ præerant, viros fuiſſe *non ambitioſos*, & temere ſe in functiones arduas ingerentes; ſed modeſtos, ſed *potentes ſermone, & vitâ ſanâ utentes.* — Teſtimonia hæc, omni fide digna, pleniùs illuſtrant & confirmant [b] SEVERI, Imperatoris Romani, praxis & judicium: accuratam enim primævæ Eccleſiæ, in eligendis & ordinandis Epiſcopis, & Sacerdotibus, rationem non tantùm magnopere probavit, ſed & imitari voluit, in conſtituendis provinciarum Rectoribus & præpoſitis, quibus fortunæ hominum & capita committerentur.

4. Peculiares quædam primævæ Eccleſiæ cir-

---

a Ἡμεῖς ᾗ ἐν ἑκάστῃ πόλει ἄλλο σύστημα πατρίδος κηδεῖν λόγῳ Θεοῦ ἐπιτρέμβοι, τὰς δυναστὰς λόγῳ καὶ βίῳ ὑγιεῖ χρωμένους ἄρχειν, ἐπὶ τὸ ἄρχειν εἰσπλησιῶν παρακαλέμεν. εἶτα δεδεχόμβοι μὲ τὰς φιλάρχους, βιαζόμβοι ᾗ τὰς διὰ τὴν πολλὴν μετριότητα τὴν κοινὴν φροντίδα τ ἐκκλησίας ᾗ Θεῦ μὴ βελομένους ἀθπιτῶς ἀναδέξαδ. Orig. contra Celſum, Lib. viii. p. 428. Edit. Cantab. 1677. De hiſce vertendis conſulendæ Pearſoni Vindiciæ Ignat. Part. I. Cap. 11. ubi meritò vapulat Salmaſius.

b Lampridius in Vita Alex. Severi: Hiſt. Aug. Script. Ed. Par. p. 130. Vide Notas Caſauboni in locum.

cumſtantiæ

cumſtantiæ ad viros omni virtutum genere præſtantiſſimos evehendos plurimùm contulerunt. Inter has circumſtantias numeramus — *Primò*, Singularia quædam Chriſtianæ ſcientiæ adjumenta, quibus primævæ Eccleſiæ Rectores fruebantur. — *Secundò*, Statum Eccleſiæ, crebris & violentis perſecutionibus agitatæ.

Primò, Singularia Chriſtianæ Scientiæ adjumenta, quibus primævæ Eccleſiæ Rectores fruebantur, ex iis quæ ſequuntur manifeſtè apparent. — 1. Fuerunt ævo Apoſtolico proximi. — 2. Spiritu Sancto cumulatè inſtructi & illuminati. — 3. Ad Eccleſias Apoſtolicas *matrices & originales*, quæ ſacrum Fidei depoſitum adſervabant, ad ipſas Litteras Apoſtolorum authenticas, pro re natâ, provocare & recurrere potuerunt.

1. Primitivæ Eccleſiæ Præſules fuerunt ævo Apoſtolico proximi: & quò proximiores, eò inſtructiores, paratioreſque ad alios docendos evaſere. Inde adeo, illius ævi linguam, mores, ritus, doctrinam, & diſciplinam, optimè callebant: Inde adeo evenit, obſcuriora, & difficiliora Sacræ Scripturæ loca, iis facilius patuiſſe; utpote qui aut ab Apoſtolis, aut ab Apoſtolorum diſcipulis, auditoribus, & ſucceſſoribus, explicationem expoſitionemque acceperant. Divina regiminis Eccleſiaſtici forma, à quâ aberrare

rare ſemper erat, ſemperque erit piaculum, illis fuit notiſſima. Eccleſia Chriſtiana, caſta adhuc, pudica, & incorrupta, ab ipſis Apoſtolis divinitus inſpiratis recèns conſtituta, eorum oculis obverſabatur. — De ſanâ igitur & de hæreticâ doctrinâ, de Eccleſiæ unitate, deque Schiſmatis naturâ, rectiſſimè ſentiebant.

Hiſce adjumentis acceſſere

2. Spiritûs Sancti ſubſidia, qui primævæ Eccleſiæ Præſides cumulatè inſtruxit & illuminavit. — Ut enim conſtat [a], *Spiritum Sanctum* Apoſtolos *in omnem veritatem deduxiſſe*, ita etiam conſtat illorum ſucceſſores, cum Epiſcopatûs ſucceſſione, veritatis chariſma [b], atque extraordinaria Spiritûs dona, accepiſſe. Primitivæ Eccleſiæ commodo, & exiſtimationi ita proſpexit Spiritus Sanctus, ut iis virtutibus Antiſtites imbueret, quæ officio, & pares efficerent, & dignos oſtenderent. Nativis dotibus minimè contemnendis acceſſerunt, quæ naturam ſuperabant, dona [c]; quæque *virum Dei conſumma-*

---

a Joan. xvi.

b Irenæi Lib. iv. C. 43. p. 343. Edit. *Ox.* 1702.

c Cur iſthoc cuiquam incredibile videatur haud ſane intelligo: Is certe erat Eccleſiæ ſtatus, qui iſtiuſmodi Chariſmata & ſubſidia extraordinaria poſtulabat; & ea fuiſſe à Deo communicata diſerte teſtantur illorum temporum hiſtoriæ. En rem rationi apprime conſentaneam! en rei teſtimonia! quis æquus cauſarum judex fidem denegaverit?

tum,

tum, & ad omne bonum opus, ad omnem ſacri muneris partem, ritè & cum dignitate obeundam, inſtructum reddiderunt.

3. Ad Eccleſias Apoſtolicas *matrices & originales*, quæ Fidei ſacrum depoſitum adſervabant, ad ipſas Apoſtolorum Litteras authenticas, primævæ Eccleſiæ Præſules provocare & recurrere potuerunt [a]. — Exſtitiſſe Scripta Apoſtolorum authentica, ſeculo ſecundo exeunte, è TERTULLIANI teſtimoniis compertum habemus. Archetypa hæc ultra TERTULLIANI ætatem in Eccleſia durâſſe, veriſimillimum videtur. Ad hoſce codices, Apoſtolorum manu exaratos, vel ſaltem obſignatos, Primævi Epiſcopi exemplaria ſua corrigebant; ad hoſce codices provocando, dubia & controverſa dirimebant: atque hoc pacto Novi Inſtrumenti tum Textum, tum Canonem, exploratè perſpectum, planéque cognitum habebant.

Præterea, Eccleſiis à ſe fundatis, quæ eâ de causâ *Apoſtolicæ*, *matrices*, & *originales* [b] audie-

---

a *Age jam qui curioſitatem voles meliùs exercere in negotio ſalutis tuæ, percurre Eccleſias Apoſtolicas, apud quas ipſæ adhuc Apoſtolorum cathedræ ſuis locis præſident, apud quas ipſæ Authenticæ Litteræ eorum recitantur, ſonantes vocem, & repræſentantes faciem uniuſcujuſque.* Tertull. de Præſcript. Cap. 36. Vide etiam de Monogam. Cap. 11.

b Irenæi Lib. iii. C. 3. 4. Tertull. C. 36.

bant)

bant) *ſanorum verborum formam*, ſeu ſacrum Fidei Chriſtianæ exemplar, ad quod omnis doctrina erat exigenda, Apoſtoli commendabant. Arctiſſimam inter ſe concordiam & ſocietatem hæ Eccleſiæ retinebant; & in ejuſdem Fidei unitatem amiciſſimè conſpirabant. Eccleſiæ, ex hiſce Apoſtolicis derivatæ & propagatæ, doctrinas ſuas ad exemplar Apoſtolicum conformabant; eandemque Fidem profitebantur, quam Eccleſiæ *matrices* ab Apoſtolis, Apoſtoli à CHRISTO, CHRISTUS à DEO, acceperant. Hæc Fidei Chriſtianæ regula, Apoſtolorum ſucceſſoribus tradita, & in Eccleſiis originalibus conſervata, primævis Epiſcopis egregiam erroribus & hæreſibus obviàm eundi facultatem ſuppeditavit. Ad antiquam enim, conſtantem, & univerſalem Eccleſiarum Apoſtolicarum traditionem recurrendo, & *omne* doctrinæ *genus ad originem ſuam cenſendo* (ut cum [a] TERTULLIANO loquar,) utrùm rectè an ſecus aliquis de primariis fidei Articulis ſentiret, optimè judicare, & de ſummis religionis controverſiis, graviter & facillimè decernere potuerunt. —— In rebus itaque ſacris Primævi Epiſcopi fuerunt longè peritiſſimi, Fidei Analogiam & religionis ardua calluerunt; ipſi omnia edocti, & ad alios docendos, & regendos, perquam apti & idonei.

a De Præſcrip. C. 20, 21. Vide C. 31.

Secundò, Eccleſiæ primitivæ ſtatus, crebris & violentis perſecutionibus agitatæ, Rectores fideles & integros fuiſſe luculenter demonſtrat. — Neminem latet, Eccleſiam Chriſtianam per prima ſecula Poteſtates civiles ſibi adverſantes habuiſſe; & cum Magiſtratibus infenſis, & peſſima quæque minitantibus, & molientibus, fuiſſe conflictatam: neminem latet, perſecutores in Epiſcopos dedità operâ præ cæteris ſæviiſſe; ipsâ Eccleſiam regendi provinciâ illos in diſcrimen adducente, & ferro flammiſque objectante.

Vexatiſſima hæc Eccleſiæ conditio, Gubernatores integros, prudentes, & conſtantes poſtulavit; &, quos res ipſa poſtulavit, eos ſolummodo ad præfecturam vidimus admiſſos. Nemini tunc temporis, niſi voluptates, opes, honores, ex animo contemnenti, niſi ad moriendum pro Fide Chriſtianâ prompto & paràto, Epiſcopatum adire licuit. Quæ regimen Eccleſiaſticum ſuſcipientibus tum erant metuenda & ferenda, timidum & ſimulatorem deterrebant; fortiſſimum atque integerrimum expoſcebant, & comprobabant. Hiſce verò malis, quæ Præſides Eccleſiæ aſſiduè manebant, ipſi minimè ceſſerunt; non perſecutorum minis, non periculis, non damnis, non mortis terrori ſuccubuerunt; in omnibus ſeſe integros, fideles, invictos præſtiterunt. Cala-

Calamitoſa Eccleſiæ tempora Epiſcoporum patientiam, fortitudinem, conſtans & indefeſſum bene agendi ſtudium, cum ſummo vitæ diſcrimine conjunctum, indicabant. Ex quibus virtutibus perſpici poteſt, primitivæ Eccleſiæ Rectores non turpi lucro, non ſuæ ipſorum ambitioni, aut pravæ dominandi cupiditati; ſed Eccleſiæ honori, ſed pietatis Chriſtianæ ſtudio, atque animarum ſaluti, ſeduló operam navâſſe. — Sequitur igitur, apoſtolicam, quam textus continet, deſcriptionem, Eccleſiæ primævæ Clero, & præſertim Rectoribus, optimè congruere; quippe qui fuerint viri integri, *fideles, & ad alios docendos* perquam apti & *idonei*.

Reſtat ut paucis oſtendam

II. Quanti momenti ſit ipſorum Auctoritas ad rei Chriſtianæ uſus peculiares applicata.

1. Ad religionis noſtræ veritatem confirmandam plurimùm valet.

2. Controverſiis graviſſimis ſedandis & finiendis optimè inſervit.

3. Patrum Primævorum Scripta nobis impensè commendat.

1. Religionis Chriſtianæ veritas ex auctoritate Sacræ Scripturæ omnino pendet; ſed ad confirmandam Scripturæ *quoad nos* auctoritatem plurimùm valet Eccleſiæ primitivæ teſti-

monium: atque huc accedit, quod teſtimonio omni vim & pondus addit, teſtantium conditio; quippe qui ſummâ integritate, ſubacto judicio, & invictâ conſtantiâ, polluerunt.

Primævæ Eccleſiæ Rectoribus, cùm Sacræ Scripturæ traditionem, tum etiam ejuſdem expoſitionem acceptam referimus: & ſane maximi eſt momenti eorum, qui tradiderint atque expoſuerint, dignitas & præſtantia, ad fidem noſtram confirmandam & ſtabiliendam. — Fallere alios nolunt, qui integri, & ad mortem uſque ipſam fideles ſunt: falli non poſſunt, qui perfectâ rei Chriſtianæ notitiâ fruuntur, ideoque ſunt ad alios docendos inſtructiſſimi: quorum teſtimonio, nullâ ſuſpicione laboranti, fidem habere nemo ſanus recuſabit. De horum verò teſtium exiſtimatione & famâ qui aliquid detractum volunt; multo magis, qui, arreptâ quâlibet occaſione, eos non eruditorum tantùm virorum, ſed etiam proborum numero eximere conantur; & tanquam ſtipites ac fungos, aut quaſi callidos veteratores, omnibus contemnendos & deridendos propinant; næ illi in Religionem Chriſtianam iniquum & hoſtilem produnt animum, eamque ſatis apertè labefactare & ſubvertere enituntur.

2. Controverſiis graviſſimis ſedandis & finiendis, Veterum Epiſcoporum & Doctorum, qui

qui primis Eccleſiæ Chriſtianæ ſeculis floruerunt, integritas, ſcientia & prudentia, optimè inſerviunt.

Sive enim de Sacræ Scripturæ Canone, ſive de Regiminis Eccleſiaſtici formâ, ſive de Infantium Baptiſmo, ſive de ullo alio alicujus momenti argumento, lis ſit; ad Chriſtianæ Antiquitatis ſententiam, ad Eccleſiæ primitivæ judicium, teſtimonium, & praxin, recurramus neceſſe eſt. Huic judicio & teſtimonio libenter cedimus, & in illo acquieſcimus; quoniam à viris integerrimis, ſcientiſſimiſque proficiſcitur. Quantum enim primorum ſeculorum Doctoribus tribuendum ſit, ipſorum circumſtantiæ, dotes, & virtutes oſtendunt: quæ tot tantæque ſunt, ut eoſdem rerum geſtarum teſtes fide digniſſimos, & in religionis arduis judices optimos ac incorruptos conſtituant; & dirimendis, quæ Eccleſiam hodiernam vexant lacerantque, controverſiis, abundè ſufficiant.

3. Denique, cùm ex hactenus dictis manifeſtò appareat, Primævos Patres viros fuiſſe integerrimos, & rei Chriſtianæ, diſciplinæ Eccleſiaſticæ, morumque & Traditionum Apoſtolicarum, ſcientiſſimos; quis non videt, eorum Scripta nobis debere eſſe commendatiſſima? — Si *Fidem* igitur *ſemel Sanctis traditam* intelligere, defendere, & ab Hæreticorum inquinamentis

mentis illibatam conſervare; ſi purum illum, & ab Apoſtolis traditum, Scripturæ Sacræ ſenſum & explicationem aſſequi, nobis curæ cordique ſit; ſi Eccleſiæ Chriſtianæ germanas poteſtates, & jura ſacratiſſima, callere atque aſſerere velimus; ſi Eccleſiæ regimen & unitatem, Sacramentorum Evangelicorum vim & naturam, Sacerdotalis muneris onus & dignitatem, perſpicere, & meritò æſtimare exoptemus; ſi pietate Chriſtianâ penitus imbui, ſi ad generoſum rerum terrenarum contemptum permoveri, ſi ad certam futuræ vitæ expectationem erigi & accendi, ſi ad mortem (modò ita Deo viſum fuerit) pro Fide Chriſtianâ cum alacritate oppetendam, animari percupiamus; Patrum Primævorum Scripta diligenter legenda, egregia ſanctiſſimorum Martyrum ac Confeſſorum facta ſeriò conſideranda, & antiquiſſima primitivæ Eccleſiæ Acta & Monumenta, nobis conſulenda ſunt, & frequentiſſimè evolvenda.

Quocirca hiſce finem imponet Monitum, viri conſummatiſſimi, de hâc Academiâ, de Eccleſiâ, tam antiquâ, quàm hodiernâ, de bonis omnibus optimè meriti; Monitum ſanctiſſimo doctiſſimoque Præſule dignum, & omnium, qui Theologiæ Chriſtianæ operam dant, aut qui ſunt daturi, memoriâ digniſſimum; quos hortatur

tatur & ſuadet Pater venerandus[a], 'Ut pigris 'turbidiſque illorum lacunis, qui ſe *Modernos* '*Theologos* dici volunt, inſuper habitis, fontes 'requirant perennes & limpidos, atque ultra 'Ethnicæ Theologiæ fidem ſacros, & Numine 'plenos. Par quidem eſt (uti pergit vir ſum-'mus) ut nova ſequantur Novatores; eis verò, 'quibus Eccleſiæ primitivæ ſincera placent dog-'mata, non minoris ævi Scriptores utique pla-'cebunt: ſeſe etiam genuinos Eccleſiæ filios, 'certiſſimo hoc indicio & notâ planè characte-'riſticâ comprobabunt, quòd ſanctiſſimos ejuſ-'dem Patres unicè colant, & revereantur.'

DEO, Patri, Filio, & Spiritui Sancto, ſit laus, gloria, & honos, in ſecula ſeculorum. Amen.

Gratia Domini noſtri JESU CHRISTI, *amor* DEI, *& communicatio* SPIRITUS SANCTI, *ſit nobiſcum omnibus.*

---

a Johan. Felli Oxon. Epiſc. in Præfat. ad *Clement. Rom. Epiſt. Oxon.* 1677. 12°.

ECCLESIÆ ANGLICANÆ *mens & ſententia.*

IMprimis vero videbunt *(ſc.* Concionatores) nequid unquam doceant pro concione, quod à populo teneri & credi velint, niſi quod conſentaneum ſit doctrinæ Veteris aut Novi Teſtamenti; quodque ex illa ipſa doctrina Catholici Patres & Epiſcopi collegerint. *Lib. Canonum* 1571. *Coll.* SPARROW. *Ed.* 4. *Lond.* 1684. *p.* 238.

Sum-

Summorum aliquot Theologorum JUDICIA.

Saraviæ.

Contra unanimem & conſtantem omnium Patrum veteris Eccleſiæ conſenſum, nihil ſine expreſſo Dei verbo eſt innovandum. Hoc enim liberè dico: quiſquis Patribus omnem authoritatem adimit, ipſe ſibi nullam relinquit. *Prolog. Defenſionis contra* Bezam.

Johan. Ger. Vossii.

Sed ne perperam illud *(ſc.* Verbum Dei) interpretemur, quando omnes ad errorem ſumus proclives, attendere etiam debemus, non modò quid unus & alter, ſed omnino quid conſtanter docuerit Eccleſia Dei. Quantopere enim repugnat perſpicuitati Scripturarum, ſi ita exaratæ credantur, ut, ab Apoſtolorum exceſſu, ne in præcipuis quidem Fidei capitibus, ipſi eas Eccleſiarum doctiſſimi ceperint Antiſtites! Quantùm item adverſatur bonitati Dei & amori erga nos, ſi per tot ſecula ad Scripturarum intelligentiam defuiſſe ſtatuamus Spiritum Dei, viris licet pietate & ſanctimonia præcellentibus, Eccleſiæque ſemper commendatiſſimis, atque eò melioribus, quo Apoſtolicis propiores erant temporibus! I. G. Vossii *in Epiſtolâ ad* Johan. Forbesium, Forbesii *Inſtructionibus Hiſtorico-Theologicis præmiſſâ Amſt.* 1645.

Henrici Hammondi, S. T. P.

Eccleſia Anglicana hoc ſe univerſo Chriſtianorum orbi charactere dignoſcendam, hoc ſe æquæ poſteritati æſtimandam proponens, quòd in controverſiis fidei aut praxeos diſcernendis illud ratum firmumque ſemper habuerit, & huic baſi Reformationem Britannicam niti voluerit, ut Scripturis primæ, deinde primorum ſeculorum Epiſcopis, Martyribus, Scriptoribus Eccleſiaſticis, ſecundæ deferrentur. *Diſſert. contra Blondellum Prælim. Londini* 1651.

Georgii Bulli, S. T. P.

Verbo *Novatores* ipſis ſumus, quòd poſt S. Scripturas primævam ac puriorem Antiquitatem unicè colamus ac revereamur ipſi, aliiſque authores ſimus, ut ejus conſentiens judicium, ubi reperiri poteſt, (ut in omnibus certè reperitur, quæ majoris momenti ſunt; in cæteris verò liberum cuique judicium ſuum, ſalvâ pace Eccleſiaſticâ & Chriſtianâ relinquendum) religioſè ſequantur: perſuaſum habentes, hanc eſſe optimam, imò hanc unicam rationem eſſe infæliciſſimas, quæ Eccleſiam Chriſti hodiernam tot in partes ſciderunt, controverſias finiendi. *Apolog. pro Harmonia, Sect.* i. 3.

FINIS.

Books Printed for and Sold by *James Fletcher* in the *Turl*, OXFORD.

XXXIX Articuli Eccleſiæ Anglicanæ, textibus Sacr. Script. & Patrum primævorum Teſtimoniis confirmati, brevibuſque Notis illuſtrati. Adjectis inſuper Nominibus Auctorum lociſque in quibus Doctrina in Articulis contenta fuſius explicatur. Auctore Edv. Welchman Archidiacono Cardigan.

Xenophontis Memorabilium Socratis Dictorum Libri IV, Græcè & Latinè, cum notis Integris Erneſti aliorumque ſelectis; nunc variis etiam novis obſervationibus adaucti & illuſtrati. Huic Editioni accedunt Capitum, Verborum & Phraſium Indices locupletiſſimi.

Xenophontis de Cyri Expedit. Lib. Septem. Græca recognavit, cum Codicibus MStis & omnibus fere Libris editis contulit, plurimis in locis emendavit, Verſionem Lat. reformavit, obſervat. ſuis, Tabula Geographica & Indice Geographico auxit & illuſtravit; Notas Hen. Stephani, Leunclavii, Æ. Porti & Mureti recenſitas & caſtigatas, & Variant. Lectionum delectum, adjunxit Thomas Hutchinſon, 8vo Edit. 2da.

Reflections on the natural Foundation of the high Antiquity of Government, Arts, and Sciences in Egypt.

Platonis Dialogi Quinque Gr. Lat. Recenſuit, notiſque illuſtravit Nath. Forſter A. M. Coll. Corp. Chriſti Oxon. Socius.

Appendix Liviana, continens I. Selectas Codicum MSS. & Editionum antiquarum Lectiones, præcipuas Variorum Emendationes, & Supplementa Lacunarum in iis T. Livii qui ſuperſunt Libris. II. J. Freinſhemii Supplementorum Libros X. in locum Decadis ſecundæ Livianæ deperditæ. In uſum Juventutis Academicæ.

The firſt part of a new Edition of the Hebrew Bible without Points, containing the Pentateuch, by N. Forſter, B.D. Fellow of C. C. C. Propoſals with a Specimen may be ſeen at J. and P. Knapton's in London, W. Thurlbourn's at Cambridge. N.B. The three remaining Parts will be carried on with all proper Expedition, and publiſh'd together as ſoon as the whole is finiſh'd.

Popery deſtructive of the Evidence of Chriſtianity. A Sermon preach'd before the Univerſity of Oxford, at St. Mary's, on Wedneſday, Nov. 5. 1746. by Nath. Forſter, B.D. Fellow of Corpus Chriſti College.

Famiani Stradæ Proluſiones Academicæ.

Homeri Ilias Græce Edit. altera.

The Itinerary of John Leland the Antiquary, in nine Volumes, publiſh'd from the Original MS. in the Bodleian Library, by Thomas Hearne A. M. The Second Edition: Collated and Improved from the Original MS. with the Addition of a General Index.

Roſſi Antiquarii Warwicenſis Hiſtoria Regum Angliæ. E Codice MS. in Bibliotheca Bodlejana deſcripſit, notiſque & indice adornavit, Tho. Hearne. Editio ſecunda.

Books Printed for *James Fletcher*.

A Letter to Dr Mead concerning ſome Antiquities in Berkſhire, particularly ſhewing that the White Horſe which gives Name to the Vale is a Monument of the Weſt-Saxons, made in memory of a great Victory Obtain'd over the Danes A. D. 871. by Franc. Wiſe B. D. Fel. of Trinity Col. Oxon.

Further Obſervations on the White Horſe and other Antiquities in Berkſhire, with an Account of the White-leaf-Croſs in Buckinghamſhire. As alſo of the Red-Croſs in Warwickſhire and ſome other Monuments of the ſame kind, by Francis Wiſe B. D.

L'Aminta di Torquato Taſſo Favola Boſchereccia. Taſſo's Aminta, A Paſtoral Comedy, being a Correct Edition of the Original Italian, and a literal Engliſh Tranſlation.

Anglia Judaica: or the Hiſtory and Antiquities of the Jews in England, collected from all our Hiſtorians, both Printed and Manuſcript, as alſo from the Records in the Tower, and other publick Repoſitories, by D'Bloſſiers Tovey L.L.D. and Principal of New-Inn Hall, Oxon. 4to.

Plutarchi Demoſthenis & Ciceronis Vitæ Parallelæ nunc primum ſeparatim editæ. Græca recenſuit, Latine reddidit, notis illuſtravit, Phil. Barton A. B. Coll. Nov. Socius.

The Caſe of the Miniſterial Maintenance ſtated. A Sermon preach'd at the Triennial Viſitation of the Right Reverend Father in God Thomas Lord Biſhop of Sarum, by John Spry B.D.

The Influence of Education juſtified with Regard to the Profeſſion of Chriſtianity. A Sermon preach'd before the Univerſity of Oxford at Saint Mary's May 6. 1744. by John Spry B. D. Vicar of Hendred in Berks.

The Duty of Chriſtian Confidence in Times of Danger to the Church of Chriſt. A Sermon preach'd before the Univerſity of Oxford at St. Mary's Oct. 13. 1745. on Occaſion of the Rebellion, by John Spry B. D. Vicar of Weſt-Hendred Berks, and formerly Fellow of C.C.C. Oxon.

The Doctrine of a Future State, neceſſary to the Welfare and Support of Civil Government. A Sermon preach'd at the Aſſizes, held at Warwick, March 28. 1739, by William Cleaver M.A.

The Time of our Saviour's coming conſider'd, as to its Fitneſs and Propriety. A Sermon preach'd before the Univerſity of Oxford, on Sunday, Mar. 6. 1742-3, By William Cleaver M.A.

Defence of Church Muſick. A Sermon preach'd in the Cathedral Church of Hereford, at the Anniverſary Meeting of the three Choirs, Worceſter, Gloceſter and Hereford, by Thomas Payne M.A.

The Jewiſh Diſpenſation conſidered and vindicated with a View to the Objections of Unbelievers, and particularly of a late Author call'd the Moral Philoſopher. A Sermon preach'd before the Univerſity of Oxford, by Francis Webber M.A.

The Caſe of Authority conſider'd, as it reſpects Religion, particularly the Chriſtian. A Sermon preach'd at the Aſſizes, held at Oxford, July 29. 1742, by Francis Webber M.A.

Mr.

Books Printed for *James Fletcher.*

Mr. Hole's Sermon preach'd at the Conſecration of the Pariſh Church of Werrington, Devon.

The Connection between Irreligion and Immorality. A Sermon preach'd at the Aſſizes held at Oxford, March 1. 1743-4, by Ed. Bentham B. D.

An Introduction to Moral Philoſophy, by Edward Bentham B.D. Fellow of Oriel Coll. Oxon. 2 Edit.

ΛΟΓΟΙ ΕΠΙΤΑΦΙΟΙ; The funeral Orations of Thucydides, Plato, and Lyſias: in Greek; with notes in Engliſh.

Calendarium Paſtorale, ſive Eglogæ duodecim, totidem Anni Menſibus accommodatæ; Anglicæ olim Script. ab Ed. Spencer: nunc autem eleganti Latino Carmine donatæ, cum figuris Æneis.

An Enquiry into the Scripture Doctrine concerning Future Puniſhment, occaſion'd by ſome late writings, particularly Mr. Whiſton's Diſcourſe of Hell Torments, by Matt. Horbery B. D. Fellow of Magd. Coll. Oxon.

The Inſpiration of the Moral Parts of Scripture aſſerted. A Sermon preach'd at the Triennial Viſitation of the Right Rev. Father in God Richard Lord Biſhop of Lichfield and Coventry Aug. 29. 1744. by Matt. Horbery B. D. Fellow of Magd. Coll. Oxon.

The Genuineneſs of Lord Clarendon's Hiſtory vindicated, Mr Oldmixon's Slander confuted, and the true State of the Caſe repreſented, by John Burton B. D. Fellow of Eton College.

The Folly and Wickedneſs of Miſplacing our Truſt and Confidence. A Sermon preach'd before the Univerſity of Oxford on Wedneſday April 9. 1744. being the Day appointed for a General Faſt, by John Burton B. D. Fellow of Eton College.

Principles of Religion the only ſufficient reſtraint from Wickedneſs. A Sermon preach'd at the Aſſizes before the Honourable Sr Thomas Abney, and Mr Serjeant Willes, and before the Univerſity of Oxford, at St. Mary's, Aug. 7. 1746. by John Burton B.D. Fellow of Eton College.

The Expoſtulation and Advice of Samuel to the Men of Iſrael applied. A Sermon preach'd before the Univerſity of Oxford, at St. Mary's, Oct. 9. 1746. being the Day appointed to be kept as a General Thankſgiving to Almighty God, for the Suppreſſion of the late Rebellion, by John Burton B. D. Fellow of Eton College.

The Faithful Paſtor. A Sermon preach'd before the Univerſity of Oxford at St. Mary's on Act Sunday in the Afternoon July 7. 1745. by William Gardner D. D. Rector of St. Olive Southwark, and Chaplain to the Right Hon. Henry Earl of Lincoln.

The Nature and Reaſonableneſs of the Inward Call and Outward Miſſion to the Holy Miniſtry Conſider'd. A Sermon preach'd before the Right Rev. Father in God THOMAS Lord Biſhop of Oxford, at the Ordination at Chriſt Church, on Sunday Dec. 22. 1745. and before the Univerſity of Oxford, at St Mary's Mar. 2. 1745-6. by William Parker M. A. Fellow of Baliol College in Oxford.

Dr.

Books Printed for *James Fletcher.*

Dr Coningesby's Sermon preach'd before the Mayor and Corporation of the City of Hereford on Monday Oct. 4. 1742. being the Day of the Mayor's Admiſſion to his Office.

Enquiry into the Medicinal Virtues of Briſtol-Water, and the Indications of Cure which it anſwers, by George Randolph M. D.

The Eternity of Future Puniſhment aſſerted and vindicated. In Anſwer to Mr Whiſton's late Treatiſe on that Subject. In two Sermons preach'd before the Univerſity of Oxford, by William Dodwell M. A.

The Deſireableneſs of the Chriſtian Faith illuſtrated and apply'd. A Sermon preach'd at the Triennial Viſitation of the Right Rev. Father in God Thomas Lord Biſhop of Sarum held at Reading on Thurſday Aug. 30. 1744. by William Dodwell M. A.

The Nature, Procedure, Extent, Value and Effects of a Rational Faith Conſidered. In two Sermons preach'd before the Univerſity of Oxford, by William Dodwell M. A.

The Practical Influence of the Doctrine of the Holy Trinity repreſented. A Sermon preach'd before the Univerſity of Oxford, on Trinity Sunday, 1745. by William Dodwell M. A.

A Diſſertation on Jephthah's Vow: Occaſion'd by Mr. Romaine's Sermon on that Subject, by William Dodwell M.A.

Les Chef-D'Oeuvres de P. Corneille. Savoir, le Cid, Horace, Cinna, Polyeucte, Pompee, Rodogune. Avec le jugement des Savans a la ſuite de chaque Piece. Nouvelle Edition.

The Conjugation of French Verbs, with their Syntaxis, according to Father Buffier's Plan.

A Mechanical Enquiry into the Nature, Cauſes, Seat, and Cure of the Diabetes. With an Explication of the moſt remarkable Symptoms.

Epiſtola ad Phil. Hebræos Oxon.

Reflections on Ancient and Modern Hiſtory.

A Correct Map of twenty Miles round the City of Oxford, ſhewing the Counties, Hundreds, Eccleſiaſtical Diviſions, Towns, Villages, Gentlemen's Houſes, Caſtles, &c. Alſo the Roads, Rivers, Parks and Battles.

A Perpetual and Univerſal Table, readily ſhewing the Day of the Month and of the Week; Leap-Year, or whether it be the firſt, ſecond, or third after; the Dominical Letter, Golden Number, Epact, moveable and fixed Feaſts, and other Remarkable Days throughout the Year; New and Full Moon, with the firſt and laſt Quarters, the Riſing and Setting of the Sun the Equation of Time for every fifth Day; all the Viſible Eclipſes, *&c.*

The

Books Printed for *James Fletcher*.

The Miniſterial Duty ſet forth. In a Sermon preach'd before the Univerſity of Oxford on the laſt Sunday in June, 1740. by Richard Newton D.D. Principal of Hertford College.

Rules and Statutes for the Government of Hertford College in the Univerſity of Oxford. With Obſervations on particular Parts of them, ſhewing the Reaſonableneſs thereof, by R. Newton D. D. Principal of Hertford College. Price ſewed 2s.

Pluralities indefenſible. A Treatiſe humbly offered to the Conſideration of the Parliament of Great Britain. Price ſewed in Boards 3s. 6d.

Books lately Printed in SCOTLAND, and Sold by *James Fletcher* in the *Turl*, OXFORD.

Pindari Opera omnia quæ extant. Olympia, Pythia, Iſthmia, cum Interpretatione Latina.

Epicteti Enchiridion, Cebetis Tabula, Prodici Hercules, & Cleanthis Hymnus. Omnia Græce & Latine.

Theophraſti Characteres Ethici, ex recenſione Petri Needham, cum Verſione Latina Is. Caſauboni.

Demetrius Phalereus de Elocutione, ſive Dictione Rhetorica. In hac Editione, contextus Græcus ex optimis Exemplaribus emendatur, Verſio Latina paſſim ab erroribus repurgatur; & Loca à Demetrio laudata, quæ hactenus Græce tantum extabant, nunc primum Latinitate donantur.

Marci Antonini Imperatoris eorum quæ ad ſeipſum Libri 12. Poſt Gatakerum, cæteroſque Recogniti & Notis Illuſtrati à doctiſſimo Viro R. I. Oxonienſi.

Ariſtotelis de Poetica, accedunt Verſio Latina Theodori Goulſtoni & Inſigniores Lectiones Variantes.

Ariſtotelis de Mundo Liber, ad Alexandrum, cum Verſione Latina Guliel-mi Budæi Var. Lect.

Anacreontis & Sapphonis Carmina, Gr. Lat.

Sophoclis Tragœdiæ quæ extant ſeptem, cum Verſione Latina. Additæ ſunt Lectiones Variantes; & notæ Viri Doctiſſimi T. Johnſon in Quatuor Tragœdias, 2 vol.

Æſchyli Tragœdiæ quæ extant ſeptem, cum Verſione Latina & Lectionibus Variantibus, 2 vol.

Xenophontis Hiero, ſive de Regno. Accedit Verſio Latina Johannis Leunclavii & Variæ Lectiones.

M. T. Ciceronis de Natura Deorum Libri tres. Accedunt Boherii, Daviſii & aliorum inſigniores Lectiones Variantes & Conjecturæ.

M. T. Ciceronis Tuſculanarum Diſputationum Libri quinque. Accedunt Lectiones Variantes, & Doctorum, præcipue Cl. Bouherli Conjecturæ.

P. Terentii Afri Comœdiæ ſex: ex editione Weſterhoviana Recenſita ad Fidem duodecim amplius MStorum Codicum, & pluſcularum optimæ Notæ Editionum.

Phædri Auguſti Liberti, Fabularum Æſopicarum Libri quinque: ex editione Burmanni.

Quintus Horatius Flaccus ad Lectiones probatiores diligenter emendatus, & interpunctione nova ſæpius Illuſtratus.

Virgilii Maronis Bucolica Georgica & Æneis, ex recenſione Alexandri Cuningamii Scoti cujus emendationes ſubjiciuntur.

Hutche-

Books lately Printed in *Scotland*, &c.

Hutcheſon Philoſophiæ moralis inſtitutio compendiaria, Ethices & Juriſprudentiæ naturalis Elementa continens. Editio ſecunda, Auctior & Emendatior.

Synopſis Metaphyſicæ, Ontologiam & Pneumatologiam complectens per Hutcheſon.

The Meditations of the Emperor Marcus Aurelius Antoninus, newly tranſlated from the Greek, with Notes, and an Account of his Life.

Select Sermons of Dr. Whichcot, in 2 parts, with a Preface by the Earl of Shaftsbury.

Novum Teſtamentum Græcum, cura Rhuddimanni.

Eleven Sermons on ſeveral Subjects, by Bp. Burnet.

A Treatiſe concerning the Truth of the Chriſtian Religion, by Bp. Burnet: To which is added, a Diſcourſe on Miracles, by John Locke, Eſqr.

More on the Attributes and Providence of God, with a recommendatory Preface by Hutcheſon.

Inſtructions to a Son, containing Rules of Conduct in publick and private Life, by Archibald Marquis of Argyle.

A Plan of Education, by the Chevalier Ramſay.

The Gentle Shepherd, a Scots Paſtoral Comedy, by Allan Ramſay.

The Cherrie and the Slae, compylt into Scottis Meeter, by Captain Alex. Montgomery.

Hardyknute, A Fragment of Antient Scots Poem.

Sir Tho. More's Utopia in Engliſh, by Bp. Burnet.

The Excellency and Nobleneſs of True Religion in its Original, Nature, Properties, Operations, Progreſs and Ends, by John Smith Fellow of King's College in Cambridge.

The Temper, Character and Duty of a Miniſter of the Goſpel. A Sermon preach'd at Glaſgow, by W. Leechman M. A.

6 MA 50